

РЕШЕНИЕ

№ 14250

гр. София, 22.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 155 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ П. СТОЯНОВА

при участието на секретаря БЕЛОСЛАВА В. ИСПИРИДОНОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЯ П. СТОЯНОВА Гражданско дело №
20211110158731 по описа за 2021 година

РЕШИ:

Р Е Ш Е Н И Е

№

22.08.2023 година

град София

В И М Е Т О   Н А   Н А Р О Д А

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД
състав

III ГО, сто петдесет и пети

На тринадесети юни
година

две хиляди двадесет и трета

в публично заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЯ П. СТОЯНОВА

Секретар Белослава Испиридонова

като разгледа докладваното от съдия Петя П. Стоянова

гражданско дело № 58731 по описа за 2021 година на СРС, 155-и състав,
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Т. И. К., с ЕГН *****, от гр. ...., против Р. Л. Д., с ЕГН *****, от гр. ...., за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 6 942,30 лв., представляваща договорна лихва в размер на 0,15 % на ден върху главницата от 12 680 лв., дължима за периода от 16.01.2020 г. до 16.01.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 19.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноси.

В исковата молба ищецът твърди, че подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК, по което било образувано гр.д. № 2890/2021 г. по описа на СРС, 155 състав. С оглед на дадени от съда указания, ищецът предявява исковата си претенция. Също така твърди, че на 21.02.2018 г. между страните било подписано споразумение за заплащане на договорна лихва в размер на 0,15 % ден върху главницата от 12 680 лв., представляваща сбора от сумите по два броя запис на заповед, единият за сумата от 5 000 лв., а вторият за сумата от 7 680 лв. сочи, че за предходен период от 16.01.2000 г. до 15.01.2020 г. срещу ответницата били издадени три броя изпълнителни листове, като ответницата не подала възражение срещу издадените заповеди в образуваните три броя заповедни производства. Твърди, че ответницата не изплаща нито главницата по издадените записи на заповед, нито дължимата лихва. Излага подробни съображения. Ангажира доказателства.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба. Моли съда да уважи исковата претенция.

В законоустановения срок не е постъпил отговор на исковата молба от ответницата Р. Л. Д..

В съдебно заседание ответницата, редовно призована, не се явявя, не изпраща представител, не ангажира доказателства.

Така предявените искиви претенции са с правно основание чл. 422 ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 415, ал. 1, т. 3 от ГПК във връзка с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 535 от ТЗ. Направено е искане по реда на чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени съобразно разпоредбата на чл. 12 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложеното гр.д. № 2890/2021 г. по описа на СРС, 155 състав, се установява, че с разпореждане от 09.02.2021 г. съдът е отхвърлил искането на заявителя за издаване на заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК срещу Р. Л. Д. за осъждане на длъжника да заплати на заявителя сумата от 6 942,30 лв., представляваща договорна лихва в размер на 0,15 % на ден върху главницата от 12 680 лв., дължима за периода от 16.01.2020 г. до 16.01.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на

заявлението – 19.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата. По повод на дадени от съда указания, в предвидения едномесечен срок заявителят Т. И. К., ищец в настоящото производство, е предявил осъдителен иск.

От приложения в гр.д. № 2890/2021 г. по описа на СРС, 155 състав, два броя заверени преписи от документи се установява, че със запис на заповед от 21.02.2018 г. Р. Л. Д. се е задължила за сумата от 7 680 лв., а със запис на заповед от 21.02.2018 г. Р. Л. Д. се е задължила за сумата от 5 000 лв. От представения заверен препис от споразумение от 21.02.2018 г. се установява, че по повод на два броя запис на заповед от 28.02.2018 г., единият от които за сумата от 7 680 лв., а вторият за сумата от 5 000 лв., Р. Л. Д. се е задължила при забава за заплащане на сумите по издадените записи на заповед да заплати на Т. И. К. лихва за забава в размер на 0,15 % на ден върху всяка от сумите по записите на заповед до окончателното изплащане на сумите.

Като доказателство по делото са представени и три броя изпълнителни листове, издадени въз основа на заповеди по чл. 417 от ГПК в полза на ищеца срещу ответницата, както следва: изпълнителен лист от 18.07.2018 г., издаден по гр.д. № 35718/2018 г. по описа на СРС, 78 състав, за сумата от 1 749,84 лв. – за договорна лихва, изпълнителен лист от 10.12.2019 г., издаден по гр.д. № 58659/2019 г. по описа на СРС, 40 състав, за сумата от 9 129,60 лв., представляваща договорна неустойка за забава по споразумение от 21.02.2019 г., начислена върху главница от 12 680 лв. за периода от 01.06.2018 г. до 31.09.2019 г., и изпълнителен лист от 20.05.2020 г., издаден по гр.д. № 2074/2020 г. по описа на СРС, 61 състав, за сумата от 2 035 лв., представляваща договорна неустойка за забава по споразумеу от 21.01.2018 г., начислена върху главница в размер на 12 680 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 15.01.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението - 16.01.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

При така установената фактическа обстановка за съда се налагат следните правни изводи:

По делото е безспорно установено, че на 21.02.2018 г. ответницата е издала два документа, именувани „запис на заповед”, с единия от които се е задължила за сумата от 7 680 лв., а с втория – за сумата от 5 000 лв. По делото не се спори, че е налице абстрактна менителнична сделка – запис на заповед, която намира правното си основание в чл. 535 и сл. от ТЗ, която по съществото си е едностранна, формална сделка. Разпоредбата на чл. 537 от ТЗ препраща към уредбата на менителницата. Доколкото падежът по двата менителнични ефекта е определен на определен ден по смисъла на чл. 486, ал. 1, т. 4 от ТЗ, то съобразно с разпоредбата на чл. 491 от ТЗ приносителят им е имал възможност да предяви вземането си срещу издателя – ответницата в настоящото производство. Вместо да предяви вземането си, на 28.02.2018 г. или в срока по чл. 491 от ТЗ, в деня на издаване на менителничните ефекти между страните е било подписано споразумение, с което е договорена неустойка за забава, именувана „лихва за забава“. Така договорената неустойка е имала за цел да обезпечи изпълнението на поето менителнично задължение. Съгласно нормата на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и

служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката изпълнява две функции – да обезпечи изпълнението и да обезщети кредитора, както за пълно неизпълнение, така и за забавено изпълнение. Така договорената неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави по смисъла на ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк.д. № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС. В този смъсъл настоящата съдебна инстанция препраща и към Определение № 1205 от 16.07.2021 г. по ч.гр.д. № 6063/2021 г. по описа на СГС, с което е потвърдено Разпореждане № 20037705 от 09.02.2021 г. по гр.д. № 2890/2021 г. по описа на СРС, 155 състав, по повод на което се развива и настоящото производство. Настоящата съдебно инстанция препраща и към мотивите на последното разпореждане относно противоречие на процесното споразумение на чл. 365 от ЗЗД с оглед облагодетелстване на ищеца чрез получаване на недлжима неустойка. Следва отново да се посочи, че сключеното споразумение между страните накърнява добритенрави и по съществото си представлява непозволен договор, а спогодбата върху непозволен договор по смисъла на чл. 366 от ЗЗД е нищожна дори и ако страните са се спогодили относно неговата нищожност. Ето защо и с оглед на гореизложеното съдът намира, че исковата претенция се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

За пълнота на изследването, по повод искането за присъждане на законната лихва, направено от процесуалния представител на ищеца в проведеното на 13.06.2023 г. съдебно заседание, съдът намира за необходимо да посочи, че няма пречка при предявяване на иска за заплащане на главницата по менителничните ефекти да се претендира и законната лихва. Отделно от това ищецът разполага с възможността да предяви исковете по реда на чл. 505 и сл. от ТЗ, а не периодично да претендира мораторна неустойка върху нищожен договор, като използва производството по чл. 410 от ГПК.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорният иск за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 19.01.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за установяване размера на дължимите в заповедното производство разноски, съобразно с т. 12 от ТР 4/2013 от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство, съобразно с изхода от спора и да разпредели отговорността за направените разноски. Съобразно с чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца разноски не следва да бъдат присъждани.

По отношение на искането на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените по делото разноски на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК съдът намира същото за неоснователно, поради което в полза на ищеца разноски не следва да бъдат присъждани.

С оглед на гореизложеното, Софийският районен съд, 155-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Т. И. К., с ЕГН *****, от гр. ...., против Р. Л. Д., с ЕГН *****, от гр. ...., за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 6 942,30 лв. /шест хиляди деветстотин четиридесет и два лева и тридесет стотинки/, представляваща договорна лихва в размер на 0,15 % на ден върху главницата от 12 680 лв., дължима за периода от 16.01.2020 г. до 16.01.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 19.01.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, във връзка с проведено производство по гр.д. № 2890/2021 г. по описа на СРС, 155 състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред Софийски градски съд.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____